

Мармеладні ведмедики, шкільний собака та інші кінозірки

— Агов! Ніхто, бува, не бачив моїх мармеладних ведмедиків?

На столі у Карлотти панував справжній бедлам. Щоб віднайти пропажу, вона похапцем розгрібала завали підручників та зошитів.

— Я ж точно пам'ятаю, що у мене був іще один пакетик!

— Та не парся ти,— порадила її Ману. Лежачи на животі, вона двома пальцями щось набивала на клавіатурі свого ноутбука.— Хочеш, замовлю тобі ще? Я саме зараз зайшла на сайт *Candyheart*. А то у мене шоколадки скінчилися.

— Це відколи ти у нас замовляєш солодощі в Інтернеті? — здивувалася Карлотта.

— Відтоді, як примудрилася пронести сюди свій ноут,— усміхнулася Ману з такою втіхою, що її кучері закучерявилися ще дужче.

Взагалі, Ману звали Мануела, та вона була не в захваті від свого повного імені.

— Якщо Козеляйн застукає тебе з ноутбуком, буде oh là là!* — скинула бровами Софі, третя мешканка кімнати № 128.— Ти ж бо знаєш, що учням початкового рівня не можна брати з собою комп'ютери, поп?**

— Ага,— відказала Ману, не відриваючись від комп'ютера. Чхати вона хотіла на те, що скаже викладачка і куратор класів початкового рівня фрау Гезеляйн (чи Козеляйн, як називали її між собою учні інтернату) про незаконно принесений ноутбук,— як і на всі інші пункти інтернатських правил, проти яких Ману невтомно бунтувала, щоразу наполягаючи на своїй правоті та невинності.

Карлотта продовжувала пошуки, гарячково перебираючи вміст шухляд свого письмового столу. Фотографії, папірці, закладки, поштові конверти, гумки та шпильки для волосся — що завгодно, тільки не те, що їй треба.

— Це цілковитий ідіотизм — забороняти користуватися комп'ютером у себе в кімнаті,— правила своєї Ману.— Ми вчимося вже в сьомому класі, і в кожній вдома є комп'ютер.

* О-ля-ля! (*Фр.*). — Прим. пер.

** Чи не так (*фр.*). — Прим. пер.

Просто обурливо, що з нами тут поводяться, як із немовлятами. А ще це порушення Конституції, не кажучи вже про права людини.

— Чий-чий права? — Карлотта підвела очі й розсміялася.

— У тринадцятилітніх вихованців інтернату теж є право на розвиток особистості, на свободу, на володіння власністю і на безперешкодний доступ до віртуального світу,— урочисто заявила Ману.— Між іншим, наші батьки щороку вкладають у нас і нашу елітарну освіту п'ятирічні суми.

Софі гмикнула:

— Ти, часом, не страйк зібралася влаштовувати?

— А чом би й ні? — пожвавішала Ману.

— Не вийде,— безнадійно махнула рукою Софі.— Ти для цього занадто ледача. Та й ніхто ж не забороняє користуватися бібліотечними комп’ютерами чи працювати в комп’ютерному класі будь-коли.— *Pas de problème*^{*},— підсумувала Софі й знову заглибилася в свою курсову про видатних композиторів XIX сторіччя.

— А я, може, не хочу працювати за комп’ютером! — обурилася Ману.— Я хочу блукати всесвітньою мережею у свій вільний час.

* Не бачу проблеми (фр.).— Прим. пер.

— Ура! Знайшла! — радісно вигукнула Карлотта, притискаючи до грудей прим'ятій пакетик із мармеладними ведмедиками. — Виявляється, вони були в тій посилці, яку позавчора надіслала мені Каті.

— От і добре,— буркнула Ману.— Світ знову врятовано, і всі щасливі.

Не звертаючи уваги на іронію в голосі подруги, Карлотта надірвала пакетик і висипала на длоню кілька білих ведмедиків — своїх найулюбленіших! — відтак простягла пакетик подругам.

Відколи Ману відкрила в собі невикорінне прагнення до захисту прав і свобод особистості, вона перестала зважати на рівень цукру у себе в крові, тож мармеладні солодощі прийшлися їй зараз дуже до речі.

Після обіду Карлотта, Софі та Ману усамітилися у себе в кімнаті, щоб повчити уроки в тиші. Звичні для замку Принцзее шум і гомін сюди практично не доносилися, лиш іноді чулися чиєсь тихі крохи та рипіння дверей, які то відчиняли, то зачиняли.

— Шлухайте, че ж ждорово! — раптом вигукнула Ману. Вона запхала собі до рота повну жменю ведмедиків і тепер старанно намагалася їх прожувати.